

புத்தமித்திரனாரின் சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு

மு. சங்கர் அ. *

அ தமிழியல் துறை, ஸ்ரீ காளீஸ்வரி கல்லூரி (தன்னாட்சி), சிவகாசி-626130, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Puthamithranar's Morphological Theory

M. Sankar a, *

^a Department of Tamil, Sri Kaliswari College (Autonomous), Sivakasi-626130, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
sankartamilskcgri@gmail.com

Received: 01-07-2021
Revised: 13-12-2021
Accepted: 17-12-2021
Published: 30-12-2021

ABSTRACT

Language undergoes some changes over time. These changes contribute to the development of the language. Tamil Grammar texts including Agathiyam, Tolkappiyam, Yapparungalam, Yapparungalakarikai, Purapporul Venpamalai which appeared in Tamil have been grammarized according to the Tamil tradition. However, Veerasozhiyam, which appeared in the 11th century AD, is a slightly different grammar text from this tradition. In particular, the Sanskrit language is written following the grammatical tradition. The author of this text, Ponparri Kavalari Puthamithranar, has written with the thought that Sanskrit Language mother for all tamil words. This Text has five Chapters: Eḷuttu, col, poruḷ, yāppu, alaṅkāram. The comprehensive authority of this Text is the authority to say. It consists of Col Athikaram 55 Norpas: vērumaip paṭalam (9), upakārap paṭalam (6), tokaip paṭalam (8), tattitap paṭalam (8), tātuṭ paṭalam (11), kiriyā patap paṭalam (13). This system of authority is also based on the grammar of the Sanskrit. This article is based on the Morphological theory of Puthamithranar, 'Tamil language grammatical tradition and Sanskrit language grammatical tradition are combined' the hypothesis is put forward and written.

Keywords: Puthamithranar, Veerasozhiyam, Grammatical Tradition, Morphological Theory

முன்னுரை

மொழி என்பது காலத்திற்கேற்பச் சில மாறுதல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்றது. இம்மாறுதல்கள் மொழியின் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிவனவாக அமைந்துள்ளன. தமிழில் தோன்றிய அகத்தியம் முத்தமிழுக்கான இலக்கணத்தைப் பேசுகின்றது. ஆனால் அந்நூல் இன்று கிடைக்கப்பெறவில்லை. இன்று நமக்குக் கிடைத்த மிகப் பழமையான இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமே ஆகும். இது எழுத்து, சொல், பொருள் எனும் மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டு மொழியின் அமைப்பையும் மக்களின் வாழ்வியல் மரபுகளையும் கவிதைக் கட்டமைப்பையும் செய்யுளுக்குரிய மரபுகளையும் பேசுகின்றது. இந்நூலுக்குப் பின்னர் தோன்றிய இறையனார் அகப்பொருளோ களவு, கற்பு எனும் அகப்பொருள் ஒழுக்கங்கள் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. அடுத்து ஐயனாரிதனார் இயற்றிய புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, தீபங்குடி அமிர்தசாகர் எழுதிய யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை ஆகிய இலக்கண நூல்கள் தோன்றி தமிழ்மொழியின் இலக்கண வளத்தைச் செம்மைப்படுத்தின. இந்நூல்கள் எல்லாம் தமிழ் இலக்கண மரபை வலியுறுத்திப் பேசுவனவாக அமைந்துள்ளன. ஆனால், கி.பி.11 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வீரசோழியம் இம்மரபில் இருந்து சற்று விலகிய இலக்கண நூலாக அமைந்துள்ளது. குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமாயின், வடமொழி இலக்கண மரபைப் பின்பற்றி எழுதப்பெற்றதாகத் திகழ்கின்றது. இந்நூலின் ஆசிரியரான பொன்பற்றி காவலர் புத்தமித்திரனார், 'தமிழ்ச்சொல்லுக்கெல்லாம் வடமொழியே தாய்' என்ற சிந்தனையோடு எழுதியுள்ளார்.

இவ்விலக்கண நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் எனும் ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்டது. இந்நூலுள் பாயிரம் தவிர்த்து 181 நூற்பாக்கள் உள்ளன. இந்நூற்பாக்கள் அனைத்தும் கட்டளைக் கலித்துறை எனும் யாப்பினால் எழுதப்பட்டுள்ளமை கண்கூடு. இந்நூலின் எழுத்ததிகாரம் சந்திப்படலம் (28 நூற்பாக்கள்) என்ற ஓர் உட்பிரிவை மட்டும் கொண்டுள்ளது. அப்படலத்தில் எழுத்துகள் பற்றியும் அவ்வெழுத்துகள் மொழியில் வரும் நிலை பற்றியும் புணர்ச்சியின் இலக்கணம், அதன் வகைகள் பற்றியும் விரிவாக எடுத்துரைக்கக் காணலாம். இந்நூலின் விரிவான அதிகாரம் சொல்லதிகாரம் ஆகும். இது வேற்றுமைப் படலம் (9), உபகாரப் படலம் (6), தொகைப் படலம் (8), தத்திதப் படலம் (8), தாதுப் படலம் (11), கிரியா பதப் படலம் (13) எனும் ஆறு படலங்களையும் 55 நூற்பாக்களையும் கொண்டு அமைகின்றது. இவ்வதிகார அமைப்புமுறையும் வடமொழி இலக்கணத்தைத் தழுவினதாக அமைந்துள்ளது. இப்படலங்களைத் தொடர்ந்து பொருட்படலம் (21), யாப்புப் படலம் (36), அலங்காரப் படலம் (41) ஆகிய மூன்று படலங்கள் அமைந்துள்ளன. இக்கட்டுரை, புத்தமித்திரனாரின் சொல்லிலக்கணக் கோட்பாட்டில் தமிழ் மொழி இலக்கண மரபும் வடமொழி இலக்கண மரபும் இணைந்துள்ளன எனும் கருதுகோளை முன்வைத்து எழுதப்பெறுகின்றது.

வீரசோழியம் பற்றிய ஆய்வுகள்

தமிழ் இலக்கண உலகில் தனி இடம்பெற்றிருக்கும் வீரசோழியத்தைச் சிலர் ஆய்வுப் பொருண்மையாக எடுத்து அதன் சீர்மையையும் நீர்மையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துள்ளனர்.

- 1) ச.வே. சு - வீரசோழியம்: ஒரு திறனாய்வு மூலமும் கருத்தும் - 1977
- 2) சு. இராசாராம் - வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு - 1992
- 3) சு. இராசாராம் - இலக்கணவியல் மீக்கோட்பாடும் கோட்பாடுகளும் (வீரசோழிய மரபு - பக்.200-227) - 2010.
- 4) செ.வை. சண்முகம் - இலக்கண ஆய்வு - வீரசோழியம் (எழுத்து, சொல்) ஆய்வு - 2004
- 5) இரா. இளங்குமரனார் - இலக்கண வரலாறு - வீரசோழியம் - 2009
- 6) ம. பிரபாகரன் - வீரசோழிய யாப்பு - 2014

வீரசோழியத்தின் சொல்லதிகாரம் பெயர், வினை ஆகிய இரண்டின் அமைப்பை விளக்க முற்படுகின்றது. ஆனால், இவற்றின் அமைப்பைக் கூட ஒழுங்காகவும் செம்மையாகவும் வீரசோழியம் வருணிக்கவில்லை என்பார் (Sanmugam, 2004). இக்கூற்றும் உண்மையே. வேற்றுமைப் படலத்தில் வேற்றுமையுருபுகளைப் பகுத்துக் காட்டினாலும் பெயர்ப் பாகுபாடு, உருபுகள் பற்றி விரிவாகப் பேசவில்லை.

சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு

இலக்கணக் கோட்பாடு என்பது இலக்கணம் எந்த அடிப்படையில் அல்லது எந்த முறையைப் பின்பற்றி எழுதப்பெறுகின்றதெனக் காண்பதாகும். ஒவ்வோர் இலக்கண ஆசிரியர்களும் தமது காலத்தில் வழங்கிய சொற்களுக்கே இலக்கணம் வகுக்கின்றனர். அவ்வாறு இலக்கணம் வகுக்கும்போது தாம் சார்ந்து இருந்த மொழி, சமயம், அரசியல், சமூகம் சார்ந்த பதிவுகளை முன்வைக்கின்றனர். இவை அவர்களது மொழிப்பற்றையும் ஆர்வத்தையும் காட்டுகின்றன. இவண் புத்தமித்திரனாரின் சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு எம்முறையைப் பின்பற்றியது எனக் காண்பது இன்றியமையாத ஒன்று. ஏனெனில், தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தாமல் விட்ட பல சொற்களை இவர் வகைப்படுத்துகின்றார். குறிப்பாகக் கூறவேண்டுமாயின், பதிலிடுபெயர்கள் தோன்றும் விதம், பண்புப்பெயர் உருபுகள், தொழிற்பெயர் உருபுகள், கால இடைநிலைகளைக் காட்டும் உருபுகள், பெயர்ச்சொல்லில் திணை, பால் காட்டும் விகுதிகள் உள்ளிட்டவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழ் இலக்கண மரபில் இருந்து வேறுபட்ட புத்தமித்திரனாரின் சொல்லிலக்கணக் கோட்பாட்டைப் பின்வரும் ஐந்து பகுதிகள் அடிப்படையில் வரையறுத்துக் கொள்ளலாம்.

1. வேற்றுமைக் கோட்பாடு
2. தொகைக் கோட்பாடு
3. தத்திதக் கோட்பாடு
4. தாதுக் கோட்பாடு
5. கிரியா பதக் கோட்பாடு.

வேற்றுமைக் கோட்பாடு

வேற்றுமை என்பது பெயரின் பொருளை வேறுபடுத்துவதாகும். இது எட்டு வகைப்படும். அவை: எழுவாய் வேற்றுமை, இரண்டாம் வேற்றுமை, மூன்றாம் வேற்றுமை, நான்காம் வேற்றுமை, ஐந்தாம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமை, ஏழாம் வேற்றுமை, விளி வேற்றுமை என்பன. இதனை, எட்டாம் எழுவாய் முதற்பெயர் வேற்றுமை (வீர்.29) என்ற நூற்பாத்தொடர் உறுதிப்படுத்தும். இதனைத் தொடர்ந்து புத்தமித்திரனார் கருத்தா முதற் காரகம் ஆறு வகைப்படும் என்றும் அவை கருத்தாக் காரகம், கருமக் காரகம், கரணக் காரகம், கோளிக் காரகம், அவதிக் காரகம், ஆதாரக் காரகம் என்பனவாம் என்றும் உரைக்கின்றார். மேலும், இவ்வேற்றுமை பெயரைச் சார்ந்து வரும் எனும் நோக்கில், பெயர்ச்சொற்களை (பிரகிருதி), ஒருவனைச் சுட்டும் சொல், ஒருத்தியைச் சுட்டும் சொல், பலரைச் சுட்டும் சொல், ஒன்றைச் சுட்டும் சொல், பலவற்றைச் சுட்டும் சொல், ஒருவனைச் சிறப்பிக்கும் சொல், ஒருத்தியைச் சிறப்பிக்கும் சொல், ஒன்றைச் சிறப்பிக்கும் சொல் என எட்டாகப் பிரிக்கின்றார். இதனைத் தொடர்ந்து அமையும் நூற்பாவில் மேற்குறிப்பிட்ட எண்வகைப் பெயர்ச்சொல்லும் (பிரகிருதி) எட்டு வேற்றுமைகளோடு உறழ் அறுபத்து நான்காம் (வீர்.31) எனக் கூறிக் காரகப் பதங்களை வகைப்படுத்துகின்றார். அடுத்த நூற்பாவில் வடமொழியில் உள்ள காரகப் பதங்கள் 63 என்று உரைக்கின்றார். அவை தோன்றும் முறை: ஆண்பால், பெண்பால், அலிப்பால் என்று மூன்று பாலாக வைத்து, அவற்றின்பின் எழுவாய் முதலாக உள்ள ஏழு வேற்றுமைகளையும் சேர்த்து ஏக வசனம், துவி வசனம், பகு வசனம் என்ற மூன்று வசனங்களையும் கூட்டி உறழத் தோன்றும் (வீர்.32) என்கின்றார். இவ்வாறு இரண்டு நூற்பாக்களை அடுத்தடுத்து வைத்ததன் நோக்கம் மிகை கருதியே ஆகும் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). மேற்குறிப்பிட்ட இவ்விரு நூற்பாக்களில் முதல் நூற்பா சிறுபான்மை தமிழ் மரபோடு பொருந்தி வருகின்றது. காரணம், இதற்குப் பெருந்தேவனார் தரும் சான்றுகள். சாத்தன், சாத்தனை (ஐ), சாத்தனால் (ஆல்), சாத்தனுக்கு (கு), சாத்தனுடைய (உடைய). பிறவற்றையும் இவ்வாறு கூட்டிக் கொள்க.

எழுவாய் வேற்றுமை

தமிழில் எழுவாய் வேற்றுமை உருபில் பெயர் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதற்கென்று தனியுருபு கிடையா என்பது தமிழ் இலக்கணக் கொள்கை. ஆனால், வீரசோழியம் முதல் வேற்றுமைக்குரிய உருபுகளாகச் சு, அர், ஆர், அர்கள், ஆர்கள், கள், மார் உள்ளிட்ட ஏழினைக் கூறுகின்றது. இதனை, வேற்றுமை காண்முதல் சு/ மருவும்அர் ஆர்அர்கள் ஆர்க்கள் மார்முதல் வேற்றுமையின் உருவம் என்ற தொடரால் உணரலாம் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). இது வடமொழி மரபு தழுவியதாக அமைகின்றது. இவற்றைப் பின்வருமாறு விளக்கமுற்படுகின்றார் புத்தமித்திரனார்.

கூறிய சொற்பின் பொருண்மாத் திரத்திற் குலவெழுவாய்
வீறுடை வேற்றுமை யெய்து மொருவ னொருத்தியொன்றின்
ஏறிய சுப்பல விற்குவ்வுங் கள்ளுமெங் கும்மழியும்

ஊறிய சுச்சிறப்புப்பல ரிற்கள் ளொழிந்தனவே (Govindharaja Mudaliyar, 2011)

இதற்கு உரையெழுதிய பெருந்தேவனார், “சாத்தன் - கொற்றன் என ஒருவனைக் கருதின சொல்லின் பின்பும் சாத்தி - கொற்றி என ஒருத்தியைக் கருதின சொல்லின் பின்பும் யானை - குதிரை என ஒன்றைக் கருதின சொல்லின் பின்பும் சு - என்னும் எழுவாய் வேற்றுமைப் பிரத்தியம் நிறுத்து” என்கின்றார். இதனை மொழியியலார் கூறும் சூனிய உருபாகக் (zero allomorph) கருதலாம் என்பார் (Sanmugam, 2004). இவ்வாறு சு - எனும் உருபை நிறுத்துவது சொல்லின் பொருளை விளக்குவதற்காக மட்டுமே என்றும் பெருந்தேவனார் உரையெழுதியுள்ளார். சான்றுகள்: சு - சாத்தி, கொற்றி - சு என்பது சூனிய உருபாக உள்ளது. (மரம் நின்ற - சு வென்னும் பிரத்தியம் சேர்த்து வந்த தொடர்). அர் - அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர். ஆர் - சாத்தியார், கொற்றியார், யானையார். அர்கள் - அந்தணர்கள், அரசர்கள், வணிகர்கள், வேளாளர்கள். ஆர்கள் - சாத்தியார்கள், கொற்றியார்கள். கள் - பசுக்கள், யானைகள், அம்மைகள், அவ்வைகள், பார்ப்பனர்கள், குறத்திகள். மார் - நம்பிமார். மேற்குறிப்பிட்டவற்றைப் பெயர்ச்சொற்களின் பின்பு சேர்த்துப் பன்மையாக்கி வழங்கும் வழக்கமும் உண்டு என்பார் பெருந்தேவனார்.

இரண்டாம் வேற்றுமை

தமிழ் இலக்கண மரபைப் போலவே, புத்தமித்திரனாரும் ‘ஐ’ என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பிரத்தியம் என்கின்றார். இதற்குக் ‘கருத்தின் காரகம்’ என்ற வேறு பெயரும் உண்டு. இவ்வேற்றுமைப் பிரத்தியம் ஒரோவழி அழிந்து நின்றாலும் ‘சு’ உருபைப் போலத் தனக்கான பொருளை உணர்த்தி நிற்கும். சான்றுகள்: சாத்தனை அழைத்தான். வெற்றியைக் கொடுத்தான். கடலை நீந்தினான். இச்சான்றுகளில் வரும் -ஐ பிரத்தியம் கருமக் காரகத்தைக் காட்டுகின்றது. அதாவது, செயப்படுபொருளை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இதை நோக்கும்போது, தொல்காப்பியம் பகரும் இரண்டாம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள் பாகுபாடுகளைப் புத்தமித்திரனார் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை என்றே நினைக்கத் தோன்றுகின்றது

மூன்றாம் வேற்றுமை

புத்தமித்திரனார் மூன்றாம் வேற்றுமைக்குரிய பிரத்தியங்களாக ஒடு, ஓடு, ஆல் ஆகிய மூன்று உருபுகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியம் -ஒடு எனும் உருபை மட்டும் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஒடு, ஆல் என்ற உருபுகள் பிற்காலத்திய வளர்ச்சி. இதனையும் ஏற்று இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். இம்மரபையே நன்னூலும் பின்பற்றுகின்றது (Elavarasu, 2007). மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று பிரத்தியங்களும் கருத்தாப் பொருளிலும் கரணப் பொருளிலும் வரும் என்கின்றது வீரசோழியம். ஆனால், உடனிகழ்வுப் பொருள் பற்றிப் பேசவில்லை. சான்றுகள்: சாத்தனோடு உண்டான். சாத்தனோடு உண்டான். ஊரோடு கலந்தான். தச்சனால் எடுக்கப்பட்டது வீடு. எழுத்தாணியால் எழுதப்பட்டது ஏடு

நான்காம் வேற்றுமை

நான்காம் வேற்றுமைக்கு வீரசோழியம் -கு, -பொருட்டு என்ற இரு பிரத்தியங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விரு பிரத்தியங்களும் கோளிப் பொருளில் (கொள்வது/ பெறுவது) வரும். இம்மரபு தொல்காப்பியத்தில், எப்பொருளாயினும் கொள்ளும் அதுவே என்று உள்ளது (Subramaniam, 2009). சான்றுகள்: இரப்பானுக்குச் சோறிட்டான். நல்லானுக்கு மந்திரம் கொடுத்தான். தவசிகளுக்குக் கொடுத்தான். கரும்பின் பொருட்டு வேலியிட்டான். சோற்றின் பொருட்டு ஊர் சேவித்தான் முதலிய சான்றுகளைப் பெருந்தேவனார் காட்டுகின்றார். இவ்வேற்றுமையின் பிரத்தியமாகக் கருதப்பட்ட, ‘பொருட்டு’ என்பது நன்னூல் காலத்தில் சொல்லுருபாக மாற்றமடைந்துள்ளது (Elavarasu, 2007).

ஐந்தாம் வேற்றுமை

இது அவதிப் பொருளில் வருமென்றும் இதற்கான பிரத்தியங்கள் 'இன்' என்றும் 'நின்று' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளது வீரசோழியம். சான்றுகள்: சாத்தனாரிடைநின்று பொன் வந்தது. பெரியாரிடைநின்றும் சினம் நீங்கிற்று. மலையினின்றும் அருவி வீழ்ந்தது. மரத்திற் பனை நன்று. வீரத்தில் தமிழ்நாடு சிறந்தது. இச்சான்றுகளில் அவதிக்காரகம், 'ஒன்றினின்று ஒன்று நீங்குதல்' எனும் பொருளில் வந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

ஆறாம் வேற்றுமை

ஒன்றைக் கோடு நின்றலே தனக்குப் பொருளாகவுடைய ஆறாம் வேற்றுமை ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது, இன எனும் ஆறு சொற்களின் முன் 'உடை' எனும் ஆறாம் வேற்றுமை பெற்று உடையான், உடையாள், உடையார், உடையார்கள், உடையது, உடையின என்றவாறு வரப்பெறும். இதனையே வீரசோழியம், ஆனாளா ரார்க் எதுவின வாறிற் குடைப்பின் என்கின்றது (Govindharaja Mudaliyar, 2011). இவ்வேற்றுமைக்குரிய 'உடைய' எனும் பிரத்தியத்தை நன்னூல் சொல்லுருபாகக் (நன்.300) குறிப்பிட்டுள்ளமைக் கண்கூடு. சான்றுகள்: இவன் கொற்றனுடையான். இவனுடைய மகன். என்னுடைய புத்தகம்.

ஏழாம் வேற்றுமை

ஆதாரம் என்று சொல்லப்பட்ட பொருளின்மேல் வரும் ஏழாம் வேற்றுமை கே, உழை, வயின், பக்கல், உழி, இல், கண் எனும் ஏழு பிரத்தியங்களைப் பெற்று வரும். இவ்வுருபுகளுள் -உழை, -கண் ஆகிய உருபுகள் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை தவிர இடம், இடை, முன், பின், கீழ், மேல், உள், புறம், வாய் முதலிய உருபுகளும் வரும் என்கின்றது வீரசோழியம். சான்றுகள்: நீர்க்கே விழுந்தான். சாத்தனுழை அறிவு நின்றது. கொற்றவன்வயின் பொறை இருந்தது - 'வயின்' சங்க காலத்திய வழக்கு. இராமன்பக்கல் நன்மை வதிந்தது. தேவனுழிப் பெருமை தங்கிற்று. எள்ளில் எண்ணெய் உண்டு. வீட்டின்கண் எலி புகுந்தது. மேலே குறிப்பிட்ட இவ்வேழு வேற்றுமைகளும் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை எனும் மூவிடங்களிலும் வரும் என்று வீரசோழியம் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை, முன்சொன்ன வேழவேற் றுமையுமெல் லாவிடத்தும் என வரும் நூற்பாத் தொடரால் உணரலாம் (Sanmugam, 2004).

விளி வேற்றுமை

இவ்விளி வேற்றுமை முன்னிலையிடத்தே வரும். விளித்தல் எனும் பொருளை உணர்த்துவதற்காக ஆய், ஆள், ஈ, ஏ, அ, ஆ, ஆன், ஓல், ஓய், ஈர் முதலிய உருபுகளையும் இவற்றின் அளபெடைகளையும் -காள் எனும் பிரத்தியத்தையும் பெற்று வரும். இவ்விளி வேற்றுமைக்குரிய பிரத்தியம் பின்பு வந்தால் முன்பு நின்ற பிரகிருதியின் (பெயர்) ஈறு சில நேரங்களில் அழிதலுமுண்டு எனப் புத்தமித்திரனார் விளி வேற்றுமைக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். சான்றுகள்: பிள்ளாய், உடையாள், செவ்வீ, இராமனே, மன்னவ, சாத்தா, பெரியான், சாத்தாவோல், சாத்தாவோய், அரையீர், சாத்தாஅ, மரங்காள், பெண்காள். இவற்றுள் அளபெடையால் வரும் உருபுகள் சேயாரை விளிக்கும்போது மட்டுமே வரும். பதிலிடுபெயர்கள் வேற்றுமைப் பிரத்தியங்களை ஏற்கும்போது பெறும் மாற்றங்கள்

உன், என், தன் என்பன சுப்பிரத்தியத்தோடு சேர்ந்து நீ, நான், தான் என வரும். உன் என்பதற்கு நும் என்பதும் நின் என்பதும் நான் என்பதற்கு யான் என்பதும் ஆதேசமாம். யாவன், யாவள், யாவார், யாது, யாவை எனவும் அவன், அவள், அவர், அது, அவை எனவும் இவன், இவள், இவார், இது, இவை எனவும் உவன், உவள், உவார், உது, உவை எனவும் அஃது, இஃது, உஃது, எஃது எனவும் எவன், எவள், எவார், எது, எவை எனவும் வரும். இவையெல்லாம் வேற்றுமையுருபுகளை ஏற்கும்போது திரிந்து வருகின்றன. இவை பற்றி,

உன்னுமென் னுந்தன்னும் யாவும் வும்மிவ்வு முவ்வுமெவ்வு
மென்னு மிவற்றின்முன் னீநான்றான் சுவ்வரில் யாமுதல
வன்னும்வள் ளுந்துவ்வும் வையுஞ் சிறப்பினீர் நாமொடுதாம்
பின்னிலைந் தும்வர் பலரிற்கள் ளோடுவர் கள்ளென்பவே
என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ளது வீரசோழியம்.

மேற்குறிப்பிட்ட எட்டு பிரகிருதியையும் பன்மையாக்க வேண்டுமெனில் -கள், -வர்கள் எனும் இரண்டு பிரத்தியங்களைக் கொடுத்து முடிக்க வேண்டும் எனக் கருதுகின்றார் புத்தமித்திரர். ஆனால், தொல்காப்பிய மரபு -கள் ஈறு அஃறிணைக்கு மட்டுமுரிய என்கின்றது. இதனைக், கள்ளொடு சிவனும் அவ்வியற் பெயரே என்ற நூற்பாத் தொடரால் அறியலாம் (Subramaniam, 2009). மேற்குறிப்பிட்ட இவ்விரண்டு உருபுகளையும் பன்மையுருபுகளாகக் கருதலாம். சான்றுகளாவன: மரங்கள், தாங்கள், நீங்கள், அவர்கள், நீவிர்கள். மேற்குறிப்பிட்ட வேற்றுமைகளுக்கு உதவியாக அமையும் பொருள்களைப் பற்றிய ஆய்வை உபகாரகக் கோட்பாடு எனலாம். இது பற்றி வீரசோழியம் 6 நூற்பாக்களில் விளக்கக் காணலாம். முதல் நூற்பா காரகப் பதங்களின் வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. காரகப் பதங்கள் ஆறு வகைப்படும். அவையாவன:

1. கருத்தாக் காரகம் - யாதொரு தொழிலைச் செய்வான்
2. கரணக் காரகம் - தொழிலைச் செய்வதற்குரிய கருவி
3. கருமக் காரகம் - யாதொன்று செய்யப்பட்டது
4. அவதிக் காரகம் - யாதொன்றினின்று ஒரு பொருள் நீங்குவது
5. ஆதாரக் காரகம் - யாதொன்று ஒரு தொழில் செய்வதற்குரிய இடம்
6. கோளிக் காரகம் - யாவனொருவன் ஒரு பொருளைக் கொள்வான் (Govindharaja Mudaliyar, 2011)

இவ்வாறினுக்கும் உதாரணங்களை ஆசிரியரே கொடுத்துள்ளார். இந்த ஆறு காரகங்களும் 23 ஆக உறழ்ந்து தோன்றும் என்றும் விரித்துப் பேசுகின்றார் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). அது எவ்வாறெனின், கருத்தாக் காரகம் - 5 (காரணக் கருத்தா, தான் தெரி கருத்தா, தான் தெரியாக் கருத்தா, கருமக் கருத்தா, தலைமைக் கருத்தா). கரணக் காரகம் - 2 (புறக் கரணம், அகக் கரணம்). கருமக் காரகம் - 7 (பற்றுக் கருமம், வீட்டுக் கருமம், இருபுறக் கருமம், தான் தெரி கருமம், தான் தெரியாக் கருமம், கருத்தாக் கருமம், தீபக் கருமம்). அவதிக் காரகம் - 2 (அசலம், சலம்). ஆதாரக் காரகம் - 4 (சேர்வாதாரம், கலப்பாதாரம், புலனாதாரம், அயலாதாரம்). கோளிக் காரகம் - 3 (ஆர்வக் கோளி, கிடப்புக் கோளி, இரப்புக் கோளி) என்றவாறாம். இவற்றைக் கூட்டினால் 23 கிடைக்கப்பெறும்:

தொகைக் கோட்பாடு

தொகைப் படலத்தின் முதல் பகுதி வடமொழியின்கண் உள்ள தொகைகளையும் இரண்டாம் பகுதி தமிழ்மொழியின்கண் உள்ள தொகைகளையும் குறிப்பிடுகின்றது.

தொகை என்பதை வடமொழி இலக்கண நூல்கள், 'சமாசம்' என்று அழைக்கும். தொகை என்பதற்குப் புத்தமித்திரர் பின்வருமாறு வரையறை தருகின்றார்.

நாமங்க ளிற்பொருந் தும்பொருள் நற்றொகை அத்தொகைக்கண்

தாமங் கழியுமுன் சாற்றிய வேற்றுமை வேற்றுமையைச்

சேமங்கொள் சார்பாக வெய்திய சொல்லுஞ் சிலவிடத்துப்

போமங் கதன்பொருள் தன்மையெல் லார்க்கும் பொருட்படுத்தே (Govindharaja Mudaliyar, 2011)

ஒரு பொருளை விளக்கி நிற்கும் பெயர்ச்சொற்கள் இரண்டு சொல்லாகவும் பல சொல்லாகவும் பொருந்திய பொருளால் ஒரு சொல்லாய்த் தொகும். அவ்வாறு தொகுமிடத்து வேற்றுமை அழிந்தும் சில இடங்களில் வேற்றுமைக்குச் சார்வாகிய சொற்களும் அழிந்தும் தொகும். இது வேற்றுமைத் தொகைக்குப் பொருந்துவதாக அமைந்துள்ளது. சான்றுகள்: ஆட்டுப்பால் - ஆட்டினின்று கறந்த பால் - இதில் 5 வேற்றுமை தொக்கி வரல். தயிர்ச்சோறு - தயிரினால் குழைந்த சோறு - இதில் வேற்றுமைச் சார்வாகிய சொல் அழிந்து தொக்கி வருகின்றது.

வடமொழியின்கண் அமையும் தொகைநிலைத் தொடர்கள் ஆறு வகைகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அவை: - 1. தற்புருட சமாசம் 2. பலநெற் சமாசம் (பகுவிரீகி சமாசம்) 3. கன்மதாராய சமாசம் 4. துவிகு சமாசம் 5. துவந்துவ சமாசம் 6. அவ்விய பாவ சமாசம் என்பனவாம் (வீர.45). இவற்றை அடுத்தடுத்த நூற்பாக்களில் விளக்க முற்படுகின்றார் புத்தமித்திரனார்.

தற்புருட சமாசம்

தமிழில் உள்ள வேற்றுமைத் தொகை போன்றதாகத் தற்புருட சமாசம் அமைந்துள்ளது. இது எழுவாய் முதலிய ஏழு வேற்றுமையோடும் எதிர்மறைப் பொருளில் நிகழா நின்ற நஞ்சோடும் சேர்ந்து எட்டு வகைப்படும். இதற்கு உரையெழுதிய பெருந்தேவனார், 'நஞ்சுத் தற்புருடன் வடமொழியின் அல்லது இல்லை' என்கின்றார் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). மேலும் அதற்கான சான்றையும் கொடுத்துள்ளார். ந + நாதன் = அநாதன். தற்புருட சமாசத்திற்குச் சான்றுகளாவன: மலை தாங்கி, கற்றளி, தாலிப்பொன், கள்ளர் பயம், தாமரைக்கிழங்கு, ஊர்க்குருவி என்பனவாம். இச்சான்றுகளில் வேற்றுமைக்குரிய உருபுகள் மறைந்து நிற்பதைக் காண்கின்றோம். இச்சான்றுகளை விரித்துக் கூறினால், மலை தாங்கி - மலையைத் தாங்கி, கற்றளி - கல்லாற்றளி, தாலிப்பொன் - தாலியின் பொருட்டுப் பொன், கள்ளர் பயம் - கள்ளரினின்றும் பயம், தாமரைக்கிழங்கு - தாமரையினுடைய கிழங்கு, ஊர்க்குருவி - ஊரின்கண் குருவி என்றவாறு அமையும்.

பகுவிரீகி சமாசம்

பகுவிரீகி என்ற சொல்லிற்கு விளக்கம் தரும் பெருந்தேவனார், "பல வென்னும் பொருளைப் பயக்கின்ற பகு என்னும் வடமொழியும் நெல் என்னும் பொருளைப் பயக்கின்ற விரீகி என்னும் வடமொழியுஞ் சேர்ந்து பகுவிரீகி என்னுஞ் சமாசமாம்" என்கின்றார் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). இது அவரது வடமொழிப்பற்றைக் காட்டுகின்றது. இதன் வகைகளாக வீரசோழிய ஆசிரியர், 1. இருமொழித் தொகை 2. பன்மொழித் தொகை 3. பின்மொழி எண்தொகை 4. இருமொழி எண்தொகை 5. விதியாரிலக்கணத் தொகை 6. சகமுன்மொழித் தொகை 7. திகந்தராளத் தொகை உள்ளிட்ட ஏழினைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வகைகளுக்குப் பெருந்தேவனார் தரும் சான்றுகள் ஏற்புடையனவாக அமைந்துள்ளன. கழுத்தாடை - கழுத்திலாடை - இருமொழித் தொகை. மயிலாடு துறை - மயில்கள் ஆடப்பட்ட துறை - பன்மொழித் தொகை. இன்னா நாற்பது - இன்னா என்னும் சொல்லினுடைய நாற்பது பாடல்கள் உள்ள நூல் - பின்மொழி எண்தொகை. ஐந்தாறு - இருமொழி எண்தொகை. தேசாதேசி, தண்டா தண்டி - விதியாரிலக்கணத் தொகை. சந்தி - சகமுன்மொழித் தொகை. தென்மேற்கு, தென்கிழக்கு - திகந்தராளத் தொகை. இவற்றுள் விதியாரிலக்கணத் தொகையும் சகமுன் மொழித்தொகையும் வடமொழியில் மட்டும் வருவன. பிற தமிழ் வழக்கில் உண்டு.

கன்மதாராய சமாசம்

இது தமிழிலுள்ள பண்புத்தொகை போன்றது. இச்சமாசத்தின் வகைகள் பற்றிப் புத்தமித்திரர்,

முன்மொழிப் பண்பு மிருமொழிப் பண்பு மொழிந்தமைந்த

பின்மொழி யொப்பொடு முன்மொழி யொப்பும் பிணக்கொன்றிலா

முன்மொழி நற்கருத் தும்முன் மொழிநற் றுணிவுமென

நன்மொழி யார்கன்ம தாரய மாறென்ன நாட்டினரே (Govindharaja Mudaliyar, 2011)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூற்பாவின்படி கன்மதாரய சமாசம் ஆறு வகைப்படும். அவையாவன: 1. முன்மொழிப் பண்புத்தொகை - நீலக்குவனை, கரும்பாம்பு 2. பின்மொழிப் பண்புத்தொகை - குறுங்கொற்றன் 3. பின்மொழி ஒப்புத் தொகை - பெண்ணணங்கு 4. முன்மொழி ஒப்புத் தொகை - பவளவாய் 5. முன்மொழிக் கருத்துத் தொகை - அடையா நெடுங்கடை 6. முன்மொழித் துணிவுத் தொகை - மருந்துமரம்:

துவிகு சமாசம்

துவிகு சமாசமும் தற்புருட சமாசமும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்ததாக அமைந்துள்ளது. அதனால்தான் ஒரே நூற்பாவில் இவ்விரண்டு தொகையையும் பற்றி, அதாவது இவ்விரண்டன் இணைப்புப் பற்றிப் பேசுகின்றார் புத்தமித்திரனார். இத்துவிகு சமாசமானது இரண்டு வகைப்படும். அவை: 1. ஒருமையொப்புத் துவிகு 2. பன்மையொப்புத் துவிகு என்பன. இவ்விரண்டும், எண்மொழி முன்னாய் வரும் தத்திதப் பொருள்மேல் (வீர.46) வரும். சான்றுகள்: 1. ஒருமையொப்புத் துவிகு சமாசம் - ஆயிரத்தளி, அநுசிதம். 2. பன்மையொப்புத் துவிகு சமாசம் - முக்கோக்கள்.

துவந்துவ சமாசம்

துவந்துவ சமாசம் தமிழில் உள்ள உம்மைத் தொகை போன்றது. இது இரண்டு வகைப்படும். அவை: - 1. இதரேதரத் தொகை - கபில பரணர் 2. சமாகாரத் தொகை - நெய்யெண்ணெய், நாட்பக்கம் என்பன (Govindharaja Mudaliyar, 2011).

அவ்வியபாவ சமாசம்

இது இரண்டு வகைப்படும். அவை: 1. முன்மொழி அவ்வியத் தொகை - உபகும்பம் 2. பெயர் முன்மொழித் தொகை - சாகப் பிரதி என்பனவாம் (Govindharaja Mudaliyar, 2011).

இந்நூற்பாவிற்கு உரை வரைந்த பெருந்தேவனார், வடமொழியினின்று தோன்றியதாகத் தமிழைக் கருதினார் என்பதற்கு அவரது உரையினின்று சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. “வடமொழியில் அவ்வியச் சொல் தமிழின் இடைச்சொல்லென அமைக்க”. என்றும் “இவையெல்லாம் வடமொழியிற் கண்டுகொள்க” என்றும் எழுதிச் சென்றுள்ளார் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). ஆக, முன்னர் குறிப்பிட்ட அறுவகை சமாசங்களும் வடமொழியில் உண்டு என்ற கருத்தை வீரசோழியத்தின்வழிக் காணநேர்கின்றது.

இதனைத் தொடர்ந்து, தமிழில் உள்ள தொகைநிலைத் தொடர்களின் வகைகளைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றுள் பண்புத்தொகையின் வகைகளையும் உம்மைத்தொகையின் வகைகளையும் குறிப்பிடுகின்றார். அந்நூற்பா வருமாறு: -

வேற்றுமை யும்மை வினைபண் புவமையொ டன்மொழியென்

றாற்றுந் தொகைசெந் தமிழணர்க ளாறென்பர் (Govindharaja Mudaliyar, 2011)

இவ்வகைகளைத் தொடர்ந்து, பண்புத்தொகை தொகுமிடங்களையும் உம்மைத்தொகை தொகுமிடங்களையும் வரையறுக்கின்றார். பண்புத்தொகையின் வகைகளாவன: 1. அளவுப் பண்புத்தொகை - நெடுங்கடல் 2. வடிவுப் பண்புத்தொகை - வட்டப் பலகை 3. நிறப் பண்புத்தொகை - கருங்குதிரை 4. சுவைப் பண்புத்தொகை - உவரித்தண்ணி. உம்மைத்தொகையின் வகைகள்: 1. இருபெயர்த்தொகை - செம்பு தரா 2. பலபெயர்த்தொகை - சுக்கு மிளகு திப்பிலி, 3. அளவுப்பெயர்த்தொகை - தூணிப் பதக்கு 4. எண்ணியற்பெயர்த்தொகை - பதின்முன்று, நூற்றைவர்.

இந்நூற்பாவை அடுத்துத் தமிழ்மொழியின்கண் அமையும் தொகைநிலைத் தொடர்களில் சில சிதைவுகள் உண்டு எனக் குறிப்பிடுகின்றது வீரசோழியம். இச்சிதைவினைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. பின்மொழிச் சிதைவு - நெல்லிக்காய் என்பது நெல்லி என்று வழங்குதல்
2. இடைமொழிச் சிதைவு - செந்தாமரை - செம்மையான தாமரை
3. முன்மொழியீற்றுச் சிதைவு - சோழ கோன் - சோழன் கோன் பொருள்கொள்ளும் தன்மையின் அடிப்படையில் வகைப்பாடு
1. பின்மொழிச் சிறப்புத் தொகை - மாங்காய், பலாப்பழம்
2. முன்மொழிச் சிறப்புத் தொகை - புறங்கை
3. அன்மொழிப் பொருட்சிறப்புத் தொகை - கற்றலை
4. இருமொழிப் பொருட் சிறப்புத் தொகை - சோழ பாண்டியர்

தத்திதக் கோட்பாடு

இது தத்திதாந்தத்தைப் பற்றிக் கூறும் கோட்பாடு. இதைத் தமிழில் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர் என்பார். இதற்குரிய பிரத்தியங்களாக வீரசோழியம் அன், இயன், ஈன், இகன், ஏயன், வான், வதி, அம், இவன், உ, அ, ஆன், ஆளன், மான், அகன், சு முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பிரத்தியங்கள் நிகழுமிடங்களாகப் பதினாறினைக் குறிப்பிடக் காணலாம். அவை: 1. உண்ணுவான் - வலையன் (வலைஞன்) - வலையினால் உண்பவன். 2. உரைப்பான் - வேதியன் - வேதத்தை உரைப்பான். 3. உடையான் - கொந்தவன் - கொந்தத்தையுடையான். 4. பண்ணுவான் - மருத்துவன் - மருந்தைப் பண்ணுவான். 5. பயிலுவான் - கூத்தன் - கூத்துப் பயிலுவான். 6. பயன் பெறுவான் - வல்லி - வல்லினால் பயன் கொள்வான். 7. எண்ணுவான் - சோதிடன் - சோதிடத்தை எண்ணுவான். 8. நாயகன் - மலையன் - மலைக்கு நாயகனாவான். 9. இருப்பான் - பட்டினத்தவன் - பட்டினத்தில் இருப்பான். 10. நண்ணுவான் - சித்தன் - சித்தை நண்ணுவான். 11. போல்வான் - பொன்னன்னான். 12. உள்ளான் - பாண்டி நாட்டான் - பாண்டிய நாட்டில் உள்ளான். 13. மகன் இவனுக்கு - பாண்டு - பாண்டவன். 14. மகன் இவளுக்கு - விந்தை மகன் - வைந்தேயன். 15. வருக்கத்தான் - செம்பியன் - சிபி வருக்கத்தான், கௌரவன் - குரு வருக்கத்தான். 16. தெய்வமுடையான் - பௌத்தன் - புத்தனைத் தெய்வமாக உடையான், சைவன் - சிவனைத் தெய்வமாக உடையான். இப்பிரத்தியங்கள் குறிப்புவினைச் சொற்களும் வினைச்சொற்களும் ஒரு பெயர்ச்சொல் மேலேறி வேறு பொருள் பயக்கும் (வீர.52 - 54) என வீரசோழியம் கூறுகின்றது.

குணக்குறிப்பையும் பொருளையும் உணர்த்தும் பிரத்தியங்கள் பற்றிப் புத்தமித்திரர், மைஅம் புதுவுகம் வல்அளவு ஆதி குணக்குறிப்பில் (வீர.55) என்ற அடியில் வலி, நெடு எனும் பிரகிருதி குணத்தின் பின் குணக்குறிப்பை விளக்குதல் பொருட்டு வரும் என்கின்றார். அஃதாவது வலிமை, நெடுமை என்றவாறு வரும். இவை தவிர மன், கன், ஆன், அன், வன், ஆள், ஐ, அம், அவன், அவள், மி முதலிய பிரத்தியங்கள் திரவியம் எனும் பொருளை விளக்குதற்பொருட்டு வரும் என்கின்றார் புத்தமித்திரர். இவற்றிற்கான சான்றுகளைப் பெருந்தேவனார் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மை - வலிமை, அம் - நீளம், பு - மெலிப்பு, து - வலிது, வு - மெலிவு, கம் - குறுக்கம், வல் - இளவல், அளவு - தண்ணளவு. திரப்பியப் பிரத்தியங்களாகவன்: மன் - குறுமன், கன் - கிறுக்கன், ஆன் - எளியான், அன் - கரியன், வன் - புலவன், ஆள் - கரியாள், ஐ - வெள்ளை, அம் - அகம், அவன் - கரியவன், அவள் - கரியவள், மி - கருமி. இவை தவிர, பெண்பாலாருக்குரிய பிரத்தியங்களாக வீரசோழியம், அச்சி - பறைச்சி, ஆட்டி - வெள்ளாட்டி, பொண்டாட்டி, அனி - பார்ப்பனி, ஆத்தி - வண்ணாத்தி, அத்தி - நட்டுவத்தி, தி - குறத்தி, ஆள் - நல்லாள், அள் - நல்லள், இ - சாத்தி, இச்சி - கொடிச்சி, சி - பேச்சி உள்ளிட்டவற்றைப் பகரக்காணலாம். மேலும், வடமொழியில் ஆகார ஈறாய் முடிந்த பெண்பாற்பெயர்கள் தமிழில் வரும்போது ஐகாரமாய் முடியப்பெறும். சான்றுகளாவன: தாரா - தாரை, உமா - உமை, சாலா -

சாலை. சில ஊர்களின் பெயர்கள் கடைகுறைந்து அவற்றின் ஈறு ஐகாரமாய் மாறுவதைக் காண்கின்றோம். சான்று:- உறையூர் - உறந்தை.

அடுத்ததாக, வடசொற்கள் தமிழில் எவ்வாறு வழங்குகின்றன? என்பதைப் பற்றி 3 நூற்பாக்களில் (வீர.57-59) விரிவாகப் பேசுகின்றார் புத்தமித்திரர். இவை அவரது வடமொழி ஆர்வத்தைக் காட்டுகின்றன. தமிழில் வழங்கும் வடசொற்களாகப் பெருந்தேவனார் கந்தம், கடகம், சத்திரம், சலம், மாடகம், ஆடகம், தானம், தனம், பாணம், பணம், பகவான், இயக்கர், இலங்கை, உலோகம், அரங்கம், இராவணன், உரோமம், பக்கம், தக்கன், இயக்கன், பரிக்காரம், நிக்காரம், விடபம், புருடன், சங்கு, சாலை, சதயம், சத்தம், சகலம், சங்கம், சிங்கம், சத்தியம், வத்தன், தாதன், அரி, அரன், ஆரம், வயிதேவி, மயிலை, மயிலதம், மோகம், மகிடம், மகிமை, பங்கயம், சட்டி முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் பிறநாட்டுச் சொற்களும் தமிழில் கலந்து வழங்குவன பற்றியும் வீரசோழியம் இலக்கணம் வகுத்துள்ளது (வீர.59). இதற்கு உரை வகுத்த பெருந்தேவனார் பின்வரும் நாடுகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை: - 1. ஆரியம் 2. வடுகு 3. தெலுங்கு 4. சாவகம் 5. சோனகம் 6. சிங்களம் 7. பப்பரம் என்பன. “வட்டா என்னும் ஆரிய தேயச் சொல்லு வட்டை என வந்தவாறும் முருங்கா என்னுஞ் சிங்களச் சொல் முருங்கை என வந்தவாறுங் கொள்க” எனப் பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுவதில் இருந்து, காலம் காலமாகத் தமிழ்மொழியில் கலப்பு ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்ற நிலையைக் காண்கின்றோம். இதற்கு ஆட்சியாளர்களின் அயல்நாட்டுத் தொடர்பு, வணிக ரீதியான தொடர்பு, அயலவர் படையெடுப்பு, ஆட்சி மாற்றம் உள்ளிட்ட காரணங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

தாதுக் கோட்பாடு

இக்கோட்பாடு தெரிநிலை வினைகளை உருவாக்கும் முறை பற்றிப் பேசுகின்றது. தாதுக்களை உருவாக்கும் முறை, அத்தாதுக்களின் எண்ணிக்கை, வடமொழித் தாதுக்களோடு பிரத்தியங்கள் கூடி முடியும் முறை, காரிதத் தாதுக்கள், காலங்காட்டும் பிரத்தியங்கள், துமந்தப் பிரத்தியம், இடைச்சொற்கள் முடியும் விதம், தடைப்பொருளில் (எதிர்மறை) வரும் பிரத்தியங்கள் முதலியவற்றைக் இக்கோட்பாட்டினுள் காணலாம். இதனுள்தான் புத்தமித்திரரின் வடமொழிப் பற்றுத் தெற்றெனத் தென்படுகின்றது. தாதுக்களை உருவாக்கும் விதம் பற்றிய முதல் நூற்பாவில், தொகுதமிழ்க்கும்/ பன்னிய தாதுக்களைப் படைத்துக் கொள்க என்கின்றார் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). இதற்கு உரையெழுதிய பெருந்தேவனார், “தமிழ்ச் சொல்லிற்கு எல்லாம் வடநூலே தாயாகி நிகழ்கின்றமையின், அங்குள்ள வழக்கெல்லாம் தமிழுக்கும் பெறும்” என்கின்றார். நூலாசிரியரின் எண்ணம் இதுதான் என்ற சிந்தனையைப் புரிந்துகொண்டு உரை வகுத்துள்ளார் பெருந்தேவனார். மேலும் அவரே, வடமொழியின்கண் உள்ள தாதுக்களைத் தமிழில் வழங்கும்போது மூன்று வகைகளாக வழங்குகின்றோம் என்றும் அவை தமிழ்த் தாது, வடமொழித் தாது, திசைச்சொல் தாது என்பன என்றும் எழுதியுள்ளார். வழக்கில் 33 வகையான தாதுக்கள் காணப்படுகின்றன. அவை: நட, வடு, செய், பண்ணு, நண்ணு, போ, சிந்தி, நவில், உண், இரு, கிட, விடு, கூறு, பெறு, மறு, கொள், அழை, வாழ், கிளை, வெல், கட, நடு, தங்கு, கசி, பொசி, பூசு, மிகு, புகு, செல், இடு, முடி, ஏந்து, கொல் என்பன. இத்தாதுக்கள் தமிழில் உள்ள வினையடிகளைக் குறிக்கும். இத்தாதுக்களைக் கருமத்தை நீங்காத தாதுக்கள் என்றும் கருமத்தை நீங்கின தாதுக்கள் என்றும் இரண்டாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். இதனையே வடமொழிப் புலவரும் சகருமகம், அகருமகம் என்று வழங்குவார் என்பார் பெருந்தேவனார் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). இத்தாதுக்களோடு சேரும் பிரத்தியங்களை (விகுதி) அடுத்த நூற்பாவில் கூறுகின்றார். அந்நூற்பா வருமாறு:

வானுமை யம்புகை வல்லிவு தல்லல்லன் பானலைகுத்

தான்விதி வைசி முதல்சுப் பிரத்தியந் தாதுவின்பின்

ஆன வினைக்குறிப் பக்கா ரகத்தி லணையுமென்ப

ஊனமில் சொல்லொன்று முன்புநின் றாகலு முண்டென்பரே (Govindharaja Mudaliyar, 2011)

இதனைத் தொடர்ந்து, காரிதத் தாதுக்கள் (வீர.65) பற்றிக் கூறுகின்றார். இவை தமிழில் வழங்கும் பிறவினைகளைப் போன்றவை. காரிதத் தாதுக்களாவன: ஆட்டு, ஆற்று, தீற்று ஆகியன. இதற்குரிய பிரத்தியங்களாக வி, பி எனும் இரண்டையும் தருகின்றார் புத்தமித்திரர்.

தன்வினை - பிறவினை

ஆடினான் - ஆட்டுவித்தான்

உண்டான் - உண்பித்தான்

அடுத்ததாகக் காலங்காட்டும் பிரத்தியங்கள் (வீர.66) பற்றிப் பேசுகின்றார். காலங்காட்டும் பிரத்தியங்களை, இறந்தகாலங் காட்டும் பிரத்தியங்கள் (தாது + த, ன, ய) என்றும் நிகழ்காலங் காட்டும் பிரத்தியங்கள் (தாது + கிற, சு, ஆநின்ற) என்றும் எதிர்காலங் காட்டும் பிரத்தியங்கள் (தாது + கும், உம்) என்றும் மூன்றாகப் பிரிக்கின்றார் புத்தமித்திரனார். சான்றுகள்: பிறந்த, போன, சொல்லிய - இ.கா. பிரத்தியங்கள். செய்கிற, செய் (சு), செய்யாநின்ற - நி.கா. பிரத்தியங்கள். நிற்கும், அறியும் - எ.கா. பிரத்தியங்கள். அடுத்து, துமந்தப் பிரத்தியங்கள் தோன்றும் விதம் பற்றிக் கூறுகின்றார் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). இப்பிரத்தியங்களாவன: பொருட்டு, க, பான், தற்கு, வான், அ என்பன. இவை துமந்தப் பெயரால் தாதுக்களின் பின்பு வரும். மேலும் இப்பிரத்தியங்கள் 4 ஆம் வேற்றுமையில் மட்டும் வரப்பெறும். சான்றுகள்: உண்ணுதற்பொருட்டு வந்தான், நிற்க வேண்டி இருந்தான், படிப்பான் வந்தான், போதற்கு நினைத்தான், அறிவான் கருத்துண்டு, உண்ணவல்லான். துமந்தப் பிரத்தியங்களைத் தொடர்ந்து துவாந்தப் பிரத்தியங்கள் (வீர.68) கூறத் தொடங்குகின்றார். இத்துவாந்தப் பிரத்தியங்கள் ஆ, இட்டு, து, உ, இ எனும் ஐந்து பிரத்தியங்களோடு வரும். சான்றுகள்: வடமொழியில் நீத்து வா, பாத்துவா என்பன உண்டு. உண்ணாப் போனான், சொல்லிட்டுப் போனான், புகுந்து போனான், சொல்லி நின்றான். இச்சான்றுகளெல்லாம் தொடரியல் சிந்தனையைப் பறைசாற்றுகின்றன. தடைப்பொருளில் வரும் பிரத்தியங்கள் (வீர.70) ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், ஆது, ஆ என்பனவும் இலன், இலள், இலர், இலர்கள், இலது, இல என்பனவும் ஆகும். இவை எதிர்மறைப் பொருளில் வருகின்றன. சான்றுகள்: நடவான், நடவாள், நடவார், நடவார்கள், நடவாது, நடவா. வந்திலன், வந்திலள், வந்திலர், வந்திலர்கள், வந்திலது, வந்தில.

கிரியா பதக் கோட்பாடு

வினைச்சொல் உருவாகும் முறை பற்றிக் கூறும் கோட்பாடே கிரியா பதக் கோட்பாடு. இக்கோட்பாட்டில் புத்தமித்திரனார், ஒருவன், ஒருத்தி, சிறப்பு, பலர், ஒன்று, பல ஆகிய சொற்களை வைத்துத் தோன்றும் வினைச்சொற்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றார். கிரியா பதங்கள் 18 என்பது இவரது கொள்கை. இப்பதினெட்டுப் பதங்களும் கருத்தாப் பொருளில் நிகழ்பவை. தன்மை, முன்னிலையிடங்களில் வரும் கிரியாபதங்கள் 18 என்றும் கருத்தாப்பொருள்மேல் வருகின்ற தன்மையால் 36 என்றும் கூறியுள்ளார் புத்தமித்திரர். சான்று: சாத்தா நிற்பாய் - சாத்தா - கருத்தா (ஒருவன்), ஆய் - முன்னிலை பிரத்தியம், காலம் - எதிர்காலம், எண் - ஒருமை. வீரசோழிய ஆசிரியர் பாட்க்கையிடங்களில் தோன்றும் வினைகளை மூன்றாகப் பிரிக்கின்றார் (வீர.73-75). அவை: 1. இறந்தகால வினைகளில் வரும் பிரத்தியங்கள் (உருபுகள்) - தான், ஆன், தாள், ஆள், தார், ஆர், தார்கள், ஆர்கள், தது, அது, தன, அன என்னும் 12 உருபுகள். சான்றுகள்: வந்தான், ஓடினான், வந்தாள், ஓடினாள், வந்தார், ஓடினார், வந்தார்கள், ஓடினார்கள், வந்தது, ஓடியது, வந்தன, உறங்கியன. 2. நிகழ்கால வினைகளில் வரும் பிரத்தியங்கள் - நின்றான், கிறான், நின்றாள், கிறாள், நின்றார், கிறார், நின்றார்கள், கிறார்கள், நின்றது, கின்றது, நின்றன, கின்றன என்னும் 12 உருபுகள். சான்றுகள்: போகாநின்றான், போகிறான், போகாநின்றாள், போகிறாள், போகாநின்றார், போகிறார், ஓடாநின்றார்கள், ஓடுகிறார்கள், உண்ணாநின்றது, உண்கின்றது, உண்ணாநின்றன, உண்கின்றன. 3. எதிர்கால வினைகளில் தோன்றும் பிரத்தியங்கள் - வான், பான், வாள், பாள், வார், பார், வார்கள், பார்கள், வது, பது, வன், பன் என்னும் 12 உருபுகள். சான்றுகள்: ஓடுவான், உண்பான், ஓடுவாள், உண்பாள், ஓடுவார், உண்பார், ஓடுவார்கள், உண்பார்கள், ஓடுவது, உண்பது, ஓடுவன், உண்பன் என்பன.

இவற்றைத் தொடர்ந்து முன்னிலை, தன்மையில் வரும் பிரத்தியங்களைக் கூறத் தொடங்குகின்றார் புத்தமித்திரர் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). இப்பிரத்தியங்களையும் இறந்தகால வினைகளில் வருவன என்றும் நிகழ்கால வினைகளில் வருவன என்றும் எதிர்கால வினைகளில் வருவன என்றும் மூன்றாகப் பகுத்துக் காண்கின்றார். முன்னிலை இறந்தகால வினைகளில் வரும் பிரத்தியங்கள் - தாய், ஆய், தீர், ஈர், தீர்கள், ஈர்கள் என்பன. சான்றுகள்: வந்தாய், உண்டாய், வந்தீர், உண்டீர், வந்தீர்கள், உண்டீர்கள். முன்னிலை நிகழ்கால வினைகளில் வருவன - கிறாய், நின்றாய், கிறீர், நின்றீர், கிறீர்கள், நின்றீர்கள். சான்றுகள்: உண்கிறாய், உண்ணாநின்றாய், உண்கிறீர், உண்ணாநின்றீர், பாடுகிறீர்கள், பாடாநின்றீர்கள். முன்னிலை எதிர்கால வினைகளில் வரும் பிரத்தியங்கள் வாய், பாய், வீர், பீர், வீர்கள், பீர்கள் ஆகியன. சான்றுகள்: பாடுவாய், உண்பாய், பாடுவீர், உண்பீர், பாடுவீர்கள், உண்பீர்கள். தன்மை இறந்தகால வினைகளில் வரும் பிரத்தியங்களாவன: தேன், ஏன், தேம், ஏம், தோம், ஓம் என்ற ஆறும் ஆகும். சான்றுகள்: படித்தேன், உண்டேன், படித்தோம், உண்டோம், வந்தோம், உறங்கினோம். தன்மை நிகழ்கால வினைகளுக்குரிய பிரத்தியங்கள் கிறேன், நின்றேன், கிறேம், நின்றேம், கிறோம், நின்றோம் ஆகியன ஆகும். சான்றுகள்: ஓடுகிறேன், ஓடாநின்றேன், ஓடுகிறேம், ஓடாநின்றேம், ஓடுகிறோம், ஓடாநின்றோம். தன்மை எதிர்கால வினையில் வரும் பிரத்தியங்களாவன: வேன், பேன், வேம், பேம், வோம், போம். சான்றுகள்: ஓடுவேன், உண்பேன், ஓடுவேம், உண்பேம், ஓடுவோம், உண்போம்.

அடுத்ததாக, ஏவல் வினையில் வரும் பிரத்தியங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றது வீரசோழியம் (Govindharaja Mudaliyar, 2011). முன்னிலை ஏவல் ஒருமை - சு. முன்னிலை ஏவல் சிறப்பு - ஆமே, உம், மின், க. முன்னிலை ஏவல் பன்மை - மின்கள், உம், கள். சான்றுகள்: உறங்கு (சு), போகாமே, உண்ணுமின், உண்க, செல்க, வருக, போமின்கள், நில்லும், போங்கள். இவற்றுள் இசைவுப் பொருளில் 'க' வருகின்றது.

முன்றிடங்களிலும் துணிவுப்பொருளை உணர்த்தும் வினைகளுக்குரிய பிரத்தியங்கள் (வீர்.80) பற்றிக் கூறுகின்றார் புத்தமித்திரர். தன்மை ஒருமை: -வன், -பன் (அறிவன், நிற்பன்). தன்மைப் பன்மை: டம், சம், போம், வோம் (கண்டம், அறிசம், நிற்போம், ஓடுவோம்). முன்னிலை ஒருமை: சி, வை, தி (அறிசி, அறிவை, அறிதி). முன்னிலைப் பன்மை: கிர், விர், சிர், திர், பிர் (உண்கிர், அறிவிர், அறிசிர், அறிதிர், உண்பிர்). படர்க்கை ஒருமை: உம் (அறியும்). படர்க்கைப் பன்மை: வர், பர், வர்கள், பர்கள் (அறிவர், நிற்பர், அறிவர்கள், நிற்பர்கள்).

கலந்துரையாடல்

வேற்றுமைகளை ஏற்றுவரும் பெயர்ச்சொற்கள் எட்டு என்பது புத்தமித்திரனாரின் சிந்தனை. இவர் சிறப்பிக்கும் பெயர்ச்சொற்கள் (ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று) என்றொரு பாகுபாட்டைச் செய்கின்றார். வேற்றுமையுருபுகளைப் பகுத்துக் காட்டி, அவை உணர்த்தும் பொருளையும் குறிப்பிடுகின்றார். இவரது வேற்றுமைக்கோட்பாட்டில் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபுகள் (சு - ஒருமை, அர், ஆர், ஆர்கள், கள், மார்கள் - சிறப்பித்தல் பொருட்டு வரல்) உண்டு என்கின்றார். இவரது இக்கருத்துப் பல நிலைகளில் சிக்கலை ஏற்படுத்துகின்றது. ஏனெனில், -சு என்ற உருபு பதிலிடுபெயரில் திரியும் வடிவமாகவும் (வீர்.37) முன்னிலை ஏவல் விகுதியாகவும் தத்திதப் பிரத்தியங்களுள் ஒன்றாகவும் (வீர்.52) உள்ளது. எனவே, ஒரு தெளிவான பகுப்பைப் புத்தமித்திரர் செய்யவில்லை. இவற்றை மிகைப்பகுப்பாகத்தான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மேலும், வேற்றுமைகளுக்குரிய பொருள்களை வரையறுத்துக் காட்டுவது இவரது தொடரியல் சிந்தனையைக் காட்டுகின்றது. இதனை, உபகாரகப் படலத்தில் காணலாம் (Govindharaja Mudaliyar, 2011).

தொகைக் கோட்பாட்டில் வடமொழி மரபில் பின்பற்றப்படும் தொகைநிலைத் தொடர்கள் பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றார். வடமொழியில் தற்புருட சமாசம், துவிகு சமாசம், பகுவிரீகி சமாசம், கன்மதாரய சமாசம், அவ்வியபாவ சமாசம், துவந்துவ சமாசம் உள்ளிட்ட ஆறு தொகைநிலைத் தொடர்கள் உள்ளன என்றும் தமிழ்மொழியில் வேற்றுமைத்தொகை, உம்மைத்தொகை, வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, உவமைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை முதலிய தொகைகள்

உள்ளன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவை தவிர, கிடப்புத்தொகை, மாறாடு தொகை, நித்தத்தொகை, அழிதொகை, அழியாத்தொகை ஆகிய தொகைகள் உண்டு என்றும் கூறுகின்றார். ஆனால், இத்தொகைகளுக்கு இடையே சிற்சில வேறுபாடுகள் உண்டு. இதனைப் பெருந்தேவனார் உரை வழி அறியலாம். இஃது நூலாசிரியரின் மிகைப்பகுப்புச் சிந்தனையைக் காட்டுகின்றது.

குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர் தோன்றும் முறையையும் அவற்றிற்கான பிரத்தியங்களையும் பண்புக்குறிப்பையும் அவற்றிற்கான பிரத்தியங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவையெல்லாம் அவரது உருபனியல் சிந்தனையைக் காட்டுகின்றன. வீரசோழியம் வடசொற்கள் பற்றிய புதிய தெளிவைத் தருகின்றது. இத்தெளிவு புத்தமித்திரனாரின் வடநூல் இலக்கண மரபைத் தமிழோடு சேர்த்துக் கூறும் உள்நோக்கத்தைப் புலப்படுகின்றது.

தாதுக்கோட்பாட்டில் வினையடிகளை வைத்து வினைச்சொற்கள் உருவாகும் முறையைக் காணலாம். இதில் வினையடி (பகுதி), கால இடைநிலைகள், விசுதிகள் பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றார். மேலும் தன்வினை, பிறவினை பாகுபாட்டில் நூலாசிரியருக்கு இருந்த ஈடுபாடு தென்படுகின்றது. காலம் மூன்று என்ற கருத்தில் மாறுபாடு கொள்ளவில்லை. தொல்காப்பியர் கூறாதுவிட்ட கால இடைநிலைகளைப் பற்றிப் புத்தமித்திரனார் கூறுகின்றார். இதிலிருந்து, அவர் தமக்கு முன்னிருந்த மரபைச் செம்மை செய்துள்ளார் அல்லது தம் காலத்து வழங்கிய மொழி மாற்றங்களைச் செய்துள்ளார் என்றும் கருத இடமுண்டு. தடைப்பொருளில் வரும் பிரத்தியங்களாகப் பன்னிரண்டினைக் கூறியுள்ளார். இவற்றை இன்னும் சரியாகப் பகுத்து எதிர்மறையில் வருபவை இவை என்றும் பால் காட்டும் பிரத்தியங்கள் இவை என்றும் பிரித்திருக்கலாம். ஆனால், அவ்வாறு செய்யாமல் விட்டுவிட்டார். இது வடமொழிச் செல்வாக்கால் குறைப்பகுப்பாக அமைந்துவிடுகின்றது. ஆனால், இதை நிறைவு செய்யும்பொருட்டுப் பெருந்தேவனார், 'மரபே வரும்' என்ற தொடருக்குக் கால அடிப்படையில் விளக்கம் தர முற்பட்டுள்ளார் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும் (Govindharaja Mudaliyar, 2011).

கிரியா பதப்பலத்தில் மூவிடங்களில் வரும் வினைகள் பற்றியும் அவற்றிற்கான பிரத்தியங்கள் பற்றியும் கூறியுள்ளார். இக்கோட்பாட்டில், வினைமுற்றுகளின் விசுதிகளை மிகைப்படுத்திக் கூறக் காணலாம். தமிழ்மொழியின் அமைப்பை நோக்கின் இவ்வாறு கூற வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கா. இவ்வாறு உருபங்களின் தொகையை வரையறுப்பதில் சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். எனவே, மிகையான பகுப்பைச் செய்துவிட்டார் புத்தமித்திரர் என்றுதான் நினைக்கத் தோன்றுகின்றது.

முடிவுரை

புத்தமித்திரனாரின் சொல்லிலக்கணக் கோட்பாட்டில் தமிழ் மொழி இலக்கண மரபும் வடமொழி இலக்கண மரபும் இணைந்துள்ளன எனும் கருதுகோளை நிறுவும் பொருட்டு எழுதப்பெற்ற இக்கட்டுரையில் பின்வரும் முடிவுகள் தென்படுகின்றன. வீரசோழியச் சொல்லதிகாரத்துள் வடமொழியின் இலக்கணமும் அதன் அமைப்பும் அம்மொழியின் கலைச்சொற்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. சொல்லப்போனால், புத்தமித்திரனார் நிரம்ப வடமொழிச் சொற்களை இவ்வதிகாரத்துள் கையாண்டுள்ளார். வடமொழி இலக்கண மரபைப் பின்பற்றித் தமிழ்மொழியின் சொல்லமைப்பை விளக்கமுற்பட்டுள்ளார். இருந்தபோதிலும் சில இடங்களில் வடமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தாது, தமிழ்ப்படுத்திப் (மொழிபெயர்ப்புச் செய்து) பயன்படுத்தியுள்ளார். வேற்றுமைகளில் புதிய வேற்றுமையுருபுகளை இணைத்துள்ளார். அதாவது மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு - ஆல் உருபையும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு - இல் உருபையும் ஆறாம் வேற்றுமைக்கு -உடைய உருபையும் ஏழாம் வேற்றுமைக்குப் -பக்கல் உருபையும் புதிதாகச் சேர்த்துள்ளார். எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபுகள் கூறியமை வடமொழி இலக்கண மரபைப் பின்பற்றியதாகும். இவ்வுருபுகளுள், சு உருபைத் தவிர பிற உருபுகள் தமிழில் பன்மையை உணர்த்தும் உருபுகளாக உள்ளன. வீரசோழியம் -அர்கள், -கள் என்னும் பிரத்தியங்களைப் பலர்பாலுக்கு உரியனவாகவும் -மார் எனும் பிரத்தியத்தைப் பன்மைக்கு உரியதாகவும் காட்டியுள்ளது. தமிழில் காணலாகும் சொற்களை முழுமையாகப் புத்தமித்திரனார் பகுக்கவில்லை என்றே நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் பெயரெச்சங்கள், இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறமுற்படவில்லை. புத்தமித்திரனார் தமக்கு முன்பிருந்த தமிழ் நூல்களின்

மொழியமைப்பைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாத காரணத்தினால் இலக்கிய வழக்கில் தோன்றிய பல மாற்றங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டார். குறிப்பாக, வினையெச்ச வாய்பாட்டில் -பாக்கையும் எதிர்மறை வினையெச்சத்தையும் சேர்க்காமல் விட்டுவிட்டார். ஆனாலும் வினைமுற்றுப் பிரத்தியங்களில் - அன்ஐயும் -ஓம்ஐயும் புதிதாகச் சேர்த்துள்ளார்.

References

- Elavarasu, Soma., (2007) Nannool Collathigaram Kandigaiurai, Manivasagar Publication, Chennai, India.
- Govindharaja Mudaliyar, K.R., (2011) Veerasozhiyam Mulamum Perundhevanar Uraium, NCBH, Chennai, India.
- Sanmugam, S.V., (2004) Ilakkana Aaivu, Meiyappan Publication, Chennai, India.
- Subramaniam, S.V., (2009) Tholkappiyam Telivurai, Manivasagar Publication, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License